

L'ESPURNA

1 març 1933
Any II - Núm. 21

«La Batalla»
diari
«La Batalla»
diari
«La Batalla»
diari
«La Batalla»
diari

Portantveu del Bloc Obrer i Camperol de les Comarques Gironines

Contra la reacció, govern revolucionari d'obrers i camperols

L'horrible tragèdia de Casas Viejas, ha posat en evidència la putrefacció del Parlament i del Govern de la burgesia; per tant, de tot el sistema burgès.

A Casas Viejas foren salvatjament assassinats pels esbirros d'assalt, setze homes, setze obrers, arrencats de les seves llars, dels braços dels seus familiars.

A Casas Viejas el 90 per cent de la població és analfabeta. Aquella pobra gent veia com després de dos anys de República no tot anava igual que abans, sinó que anava pitjor.

Abans guanyaven una miserable pesseta de jornal cada dia que podien treballar. Amb la República, organitzats en Sindicats, havien pogut fer augmentar el salari fins a quatre pessetes.

Però els terratinents, els eters cacics ahir monàrquics, avui republicans del partit radical, els declararen el pacte de la fam.

Deixaren els camps sense conrear, abans de donar feina als obrers de la població que havien tingut la gosadia d'associar-se i de reclamar el dret a la vida.

I mentre tota la població treballadora es veia acorralada els propietaris d'aquelles terres ermes es gastaven la futesa de trenta mil duros en la construcció d'una monumental església, al costat mateix d'una cabana pestilent i ruïnosa que serveix d'escola.

Aquest sarcasme insòlit era aguantat, sense enrogir de vergonya, pel govern de republicans i socialistes. El Ministre d'Agricultura anava crient panxa cantant «villancicos» per la vinguda al món de la *redemptora* Reforma Agrària. L'Institut d'ídem (un component del qual —el senyor Rodríguez Jurado— ha tingut la sinceritat de dir que es tracta d'un òrgan retardatari de l'aplicació de la llei), anava debatent el transcendentalísim problema del concepte d'arbres fruitals i vinyes en els conreus herbacis.

Sobrevingué la «revolució» anarquista, i els obrers de Casas Viejas s'insurreccionaren contra un règim que, permetent tals monstruositats, descobria la seva contextura burgesa, hostil pels segles dels segles a les reivindicacions de la classe treballadora.

Els dies 11 i 12 de gener, tota la lenitat, tota la còmplice passivitat del Govern de la República davant les provocacions dels terratinents cacics del partit radical, es convertí en sàdi-

ca bogeria contra aquells pobres camperols que tantes proves de paciència havien hagut de donar.

«Hay que dominar la situació de la forma que sea». La més ferotge repressió es desencadenà damunt d'aquell grapat d'herois, cansats de viure en mig de tanta misèria i de tanta ignomínia.

Guàrdies civils, d'assalt, metralladores, bombes de mà, boles de cotó xop de benzina per a provocar incendis. I no n'hi hagué prou; «dominada la situació», l'oficial que comandava les forces les hi dona mitja hora de temps per a fer una «razzia» d'insurrectes.

Els obrers revolucionaris de Casas Viejas foren arrabassats violentament de llurs domicilis per a no tornar-hi mai més.

Setze obrers afusellats. Setze obrers covardament assassinats. La població fou presa d'un pànic foll. Les companyes, les mares, els petits, tots els familiars de les víctimes, aterroritzats, tenien el plor estroncat per un estupor de bogeria...

«Ha ocurrido lo que tenia que

ocurrir» digué Azaña en el discurs de reobertura de les Corts. I després de 40 dies, quan ja ha estat impossible contenir per més temps el clamor de la tragèdia—que la Història registraria com una deshonra d'un règim si fos possible de trobar un vestigi d'honor en cap règim burgès—, una comissió parlamentària ha anat a Casas Viejas a «informar-se» i simultàniament el Govern ha nomenat un jutge especial.

Lerroux, per l'ambició del poder, fa servir de catapulta els cadàvers de Casas Viejas, quan la provocadora de la tragèdia fou la llopada de terratinents canalles, ahir monàrquics i avui radicals. Azaña fa l'orni i diu que no en sabia res. El socialista Alonso volent defensar el govern, relisca i afirma que els obrers de Casas Viejas i Medinasidònia són les vertaderes *víctimes d'una política infame, inqualificable, indigna de tot respecte*.

S'escometen i s'increpen els uns als altres. «Que tu ets més brut que jo», i viceversa. Mútuament es treuen els drapets al sol. Surten tots els

bàrbars assassinats de la Monarquia: Montjuïc, Infiesto, Osera, Vera del Bidasoa, llei de fugues, Anido, etc., i les vexacions de la República: Castilblanco, Arnedo, Villa de Don Fadrique, Casas Viejas...

(Tràgic rosari, cadascun dels graus del qual ha estat un calvari exclusivament pels obrers i camperols).

La macabra comèdia s'acabà amb un vot de confiança al govern, «magistralment» defensat pel diputat de Girona Santaló.

Cal que la classe treballadora es redreci i no toleri més tanta farsa i tanta ignomínia. Les lluites internes de la burgesia no ataquen les pedres angulars del seu edifici. Aquestes diferències, aquests antagonismes aparents no són altra cosa que minúscules discrepàncies sobre la conveniència de passar més o menys de pressa a la dictadura feixista, on fatalment caurem si no tenim la virilitat de tallar ràpidament l'ofensiva.

Ni Azaña, ni Prieto ni Lerroux. El nostre alliberament únicament l'aconseguirem assaltant el poder per a implantar un GOVERN REVOLUCIONARI D'OBRES I CAMPEROLS.

LA RELIGIO ES L'OPI DELS POBLES

Això deia Marx. I aquesta es la definició més exacta que pot donar-se de la religió. A través de tots els segles la religió ha desempenyat un gros paper. La religió ha estat sempre al costat dels rics i contra els pobres. Ha procurat ofegar la rebeldia popular. Ha procurat justificar els privilegis. Ha dit «si et donen una bufetada a una galta para l'altra». Ha dit que era molt difícil que els rics entressin al cel. Ha dit que el que més misèria passava a la terra millor viuria en el regne de Déu. I ho ha dit per afalagar els humils, perquè vivissin satisfets de llur misèria, perquè no es rebelessin contra els poderosos.

I mentre predicava la pau entre els explotats, beneïa les armes de la guerra. L'aigua beneïta remullava els canons, els submarins i els tancs, que tantes vidas proletàries han aixafat. Quan la guerra europea, a totes les esglésies de França es pregava pel triomf de l'exercit francès, així com a Alemanya es pregava pel triomf dels alemanys. Als obrers s'els deia *no mateu* (als burgesos) i *no robeu els béns del pròxim* (els bens dels

rics). I a les trinxeres hom fomentava les matances en massa i el robatori de ciutats enteres.

I no cal anar tant lluny. A tots els pobles d'Espanya el cacic, el propietari, ha tingut sempre dos ajudants: el guàrdia civil i al capellà. La tesi religiosa era aquesta: Déu vol que hi hagin homes rics i homes pobres; cal acceptar el que Déu vol i obeir al cacic.

L'Església fou el puntal més segur de la monarquia i de la dictadura. La religió impideix, per exemple, que es mati el diumenge, festa dedicada al Senyor. I un diumenge, el capellà acompanyava a Galán i a García Hernández al lloc del fusellament. De fet, l'Església aprovava el crim. I ho feia satisfeta per complaure al monarca. Abans, l'Església havia exigut el fusellament de Ferrer. Així es pagaven mútuament els serveis.

Nosaltres, els comunistes, som enemics eters de la religió. No perquè els capellans tinguin la panxa grossa ni perquè facin pudor de suor. Sinó perquè les bestieses religioses tendeixen a castrar l'esperit inquiet i rebel de les masses treballadores. I

oposem als dogmes religiosos les veritats de la ciència. Tothom sab que la ciència ha tingut d'enfrontar-se a tot hora amb la religió. Joan Huss, Galileu, Copèrnic... aquells grans cervells que han descobert que el món marxava per ell sol sense l'ajuda de Déu, han trobat l'oposició més violent per part de la religió i de l'Església. Molts d'ells han estat jutjats i cremats per l'Inquisició.

Les masses treballadores d'Espanya sempre que han volgut avançar ho han fet saltant l'ombra negra del passat. Les fogueres dels convents encesos han il·luminat varies vegades els terrossos ressecs de l'Espanya miserable. Amb aquest llenguatge de realitats ha exposat el poble la seva voluntat. Però el Govern Azaña ni la burgesia no ho ha entès ni ho ha volgut entendre. S'ha realitzat la comèdia grotesca de l'expulsió dels jesuïtes. Comèdia, perquè no han marxat d'Espanya. Avui, com ahir, continuen movent-se lliurement. Uns quants *novicios* passaren la frontera i els fotografiaren. I amb aquestes fotografies s'ha volgut enganyar a la classe obrera.

(Segueix a la plana 2)

Les lluites proletàries

Ossor

Una maniobra contra el B. O. C.

Es endebades tot el que s'inten-ti per destruir la nostra organització política. El Bloc Obrer i Camperol, partit de classe, respon a una neces-sitat. Ni calumnies ni baixes manio-bres, podran per tant, minvar la po-tència revolucionària dels treballa-dors que s'aplegan sota la bandera vermella de la rebeldia.

Amb el pretext de que el Bloc d'Ossor es volia «tirar al carrer», és logrà per uns dies moure un estat d'ànim en l'opinió popular contra de nosaltres. La guàrdia civil, (el alma de España, siempre diligente) visità el poble i això acabà d'arrodonir el cop d'efecte. Els rumors que a l'en-torn del nostre «aixecament» es feian eren a la vegada, tan ridicals com canallas. Havíem d'assaltar botigues i robar dones. Teníem dugues caixes de bombes etc. El sergent dels civils hombre arrojado y valiente, per poc li autoitzessin, aviat ho esclariria. Ja ho deixa entreveure tot llepant-e els bigotis de gust: «Culquier día me me-to con el Bloque...»

Les autoritats locals han fet l'orni alegant que no sabian res. Afortuna-dament els treballadors coneivem a uns i altres i sabem també qui mou aquests ninots desde l'ombra. Quan sigui l'hora ja hi direm la darrera pa-raula.

Corresponsal

(Vé de la plana 1)

L'Església ha tingut dintre Espa-nya plena llibertat de moviment. Ac-tualment es discuteix al Parlament un projecte de llei de congregacions religioses. Això és la continuació de la farsa. Es priva a l'Església que tinguí propietat privada. Els temples passaran a mans de l'Estat però l'Església els utilitzarà lliurement pel culte catòlic. I l'Església no tindrà de pagar ni contribució ni rentes. De fet, s'afavoreix econòmicament a l'exèrcit de les sotanes,

El mateix passa amb les Ordres religioses. Fins avui han viscut ile-galment. Un concordat que hi havia entre el rei i el papa establia que única-ment podien existir a Espanya tres ordres legals. L'article 26 de la Consti-tució legalitza la situació illegal en que es troben les Ordres religioses. De fet afavoreix també a la religió.

L'altre problema es el de l'ense-nyament. Uns quants mils infants s'e-nduquen en establiments religiosos, Els frares prostitueixen la consciència d'aquests infants. En les aules pro-pugnen un govern monàrquic i sabo-teigen tot el que significa avanç. I l'Església no vol deixar l'escola. Ha preparat un pla de batalla per si arri-ba el moment.

A Girona tenim frares de la Mer-cè, de la Catedral, de la Doctrina Cristiana... Tenim Carmelites, Josefi-nes, Beates... Tenim representants de tota aquesta fauna reaccionària. Cal escombrar de l'escola la sombra de la creu i del rosari. Cal escombrar els frares i els capellans i les monjes. Cal escombrar-les de Girona, de Ca-talunya, d'Espanya i del món.

Jesús M. J.

NOTA SINDICAL

Davant del Ple Regional

Els organismes dirigents de la C. N. T. han convocat per diumenge (del 5 al 12) un ple regional de sindi-cats. Prèviament anunciat per cele-brar-lo a Mataró, s'ha convocat dar-terament per fer-lo a Barcelona. Deixem ara els motius que han induït a opeiar aquest canvi i acceptem com a bona l'excusa que dona el Comité Regional per motius d'organització.

Es evident que la C. N. T. està abocada a un carreró sense sortida si no fa maixa entera i redreça la seva actuació pels viarans que deuen haver d'informar tota l'activitat d'una verdadera central sindical revolucio-nària. Encara és hora de fer una rec-tificació. Cal que es faci. Per damunt de la tivantor creada per una minoria, hi ha l'imperatiu del moment. La ona-da del feixisme amenaça emportar-se n'ho tot. El moviment sindical a Cata-lunya està fraccionat. Sindicats expul-sats, milers d'obers apartats de l'oi-ganització, etc. En el ple de diumen-ge es posarà a debat la actuació i si-tuació dels sindicats de Sabadell. De persistir amb el criteri que d'un temps ençà domina en els comités, aquests sindicats seran separats de la Confe-deració. I això no pot ésser. No s'ha de consumir aquesta nova mutilació. I no és sols això. Cal anar més enllà. Tots els sindicats que en foren ex-pulsats injustament deuen haver de tornar a la C. N. T. Tots els o-brers de Catalunya i Espanya hem de formar un front únic de lluita.

Ni faistes, ni trentistes, ni comu-nistes: obrers, explotats, germans de cadena.

Ja n'hi ha prou d'aquest especta-cle. Tant se val que sigui llebrer com

perdiguer. L'enemic s'ens tira al da-munt.

Els militants de la C. N. T. que més directament han intervingut a les expulsions de sindicats deuen ésser qui han de portar la veu cantant.

A Girona, el reduït nombre d'affiliats a la Confederació, poden, si són sincers, examinar la situació local, i confessar que és llastimosa. Per què? Per qui? Deixem-ho córrer. Busquem tan sols el mot de la fi: Ja n'hi ha prou. Es lo més probable que no po-dran enviar delegació al Ple per man-ca de cabals. Directa o indirectament però, Girona hi tindrà representació, i és aquesta, la que ha de dir a l'oi-ganització regional que s'ha d'acabar d'una vegada amb aquest estat de catalèpsia. Un vell militant local deia dies enrera, que no estava d'acora amb l'actuació seguida en aquests darrers temps per la C. N. T.

Doncs bé, és a l'entorn de tots els companys que ha d'exterioritzar aquest descontent, per què sigui por-tat al Ple de diumenge. I aquest des-content general que tots portem en-tre dents, ha de cristalitzar amb una reacció ràpida que col·loqui a tots els obrers espanyols en un pla eficient de defensa.

Si, pel contrari, prosperen les ini-ciatives que surgeixen rera cortina, si en nom d'uns principis bàsics ja prou manosejats, es manté aquets criteri tancat de pocs i bons i altres monsergues de segona mà, haurem de veure com entremig dels nostres errors hi passa la grapa brutal de la reacció i ens bandeja tots i a tot el que pugui significar un principi de emancipació i llibertat.

MIQUEL GAYOLA

Albons

Front únic burgès contra el Sindicat

Els reaccionaris d'aquest poble, monàrquics lligueros i carlins han fet un pacte sagrat. Tot això després de tants anys de lluitar aferriçadament per disputar-se el poder del poble. Hom recorda les eleccions municipals del 14 d'abril. Guanyà la lliga i Mas-sagué, gran cacic, assolí la vara d'al-calde. Llavors posà en evidència la nefasta actuació del consistori que actuà durant la dictadura, i sobretot el batlle sortint Pou. Arrivà a acusar-los de lladres. Que ha passat doncs, que aquests enemics s'hagin juntat?

S'ha format el Sindicat Únic de Camperols, on s'hi apleguen tots els explotats de la terra. Els treballadors es disposen ara a lluitar per millorar la situació econòmica. I davant de l'ofensiva proletària, ells, enemics en apariència, s'han ajuntat per a millor defensar la possessió dels seus privi-legis.

Els treballadors tots, comprenen la farsa de l'enemistat entre els par-tits burgesos. Davant dels obrers oi-ganitzats fos el vostre odi i os dis-poseu a fer impossible la vida del Sindicat. Doncs bé: sapiguen que els

comunistes serem a la vanguardia dels obrers, disposats a lluitar no sols per les millores econòmiques, si no per derrocar aquest règim que vo-saltres representeu.

Estarem també sempre disposats a desenmascarar vostres inicis procediments d'explotació i engany per que aneu després a picar-vos el pit a missa. Quina cosa no os priva d'a-tropellar els intetessos de mossos i jornalers, amb les suors de qui aneu amuntegant vostres cabals.

MIQUEL BARÓ

D'Armentera

—El president del B. O. C. d'a-questa vila, el camarada Joan Mas-martí, ha vist augmentada la seva fa-mília amb el naixement d'un nou pio-ner. L'aigua bruta de la pila bastis-mal no ha pas maculat el caparró pur del petit Llibert.

—Es objecte de saborosos comen-taris la conducta «exemplar» de de-terminats impertèrrits «convertits» pels famosos exercicis espirituals del pare Vellet.

Efectivament, hi ha hagut conver-sió, però al revés.

Cervià de Ter

Des de fa molt temps que en aquest poble està pendent un cas ju-

dicial resultant d'un fall de revisió que ens posa de manifest la passivi-tat de les nostres autoritats quan a rebre toca als senyors feudals.

Després del decret que autoritza-va als arrendataris a fer revisió con-tractes, l'arrendatari Pere Costa So-ler féu demanda de revisió contra Joan Santamaria Sansalvador per als tractes despòtics que el tenia sot-mès aquest senyor feudal i el seu ad-ministrador Josep Teixidor, tipo reac-cionari i dels més baixos sentiments. Aquesta revisió fou de les poques que tingué un fall d'un 15 per 100 de rebaixa favorable a l'arrendatari; però heus aquí que aquest tipo d'ad-ministrador que amb els esforços dels altres ha lograt passar d'un estat d'angoixa econòmica a millor vida, a home de ptes., diu que ell té ptes. per a gastar, o millor dit, per a mal-gastar, i que dixerà de complir la sentència i el que és molt més pitjor assegura donar llançament a l'esmen-tat arrendatari.

Ciudadà jutge de Cervià: em consta positivament que teniu a vostre poder les dades necessàries, no sola-ment per a pal·liar aquest assumpte, sinó per a resoldre'l definitivament, doncs crec que després de tres mesos d'ésser dictada la sentència és hora de fer-la complir.

Consti com a final d'aquestes quartilles, que els militants del B. O. C. estem disposats a impedir que aquest tipo reaccionari i despòtic, arribi a portar a cap les seves amena-ces, encara que per evitar-ho tinguem que sacrificar les nostres vides.

CORRESPONSAL

Olot

Els camperols d'Olot i comarca, els que des de molts temps ha, són sindicats, han començat decidida-ment i amb tot el braó i entusiasme de que són capaços, a estructurar de-gudament els sindicats d'aquella co-marca. Volen enfortir-los com cal, per a la defensa dels interessos dels explotats i volen preparar-los oportunament, per a l'ofensiva en la llui-ta econòmica d'explotats i explota-dors.

Una de les primeres i preferents disposicions d'aquests ferms campe-rols, ha estat la d'organitzar una sè-rie de conferències de divulgació i orientació sindical agrària, en el Sin-cat comarcal d'Olot,

La primera que han celebrat, ha corregut a càrrec del company em-pordanès Miquel Pla el dia 12 de fe-brer proppassat. Pla, fuetegà dura-ment els redemptors demagogs que abusen de la massa bona fe dels cam-perols proletaris, fent-los servir sem-pre d'instruments inconscients i uti-litzables a caprici seu.

Analitzà l'obra feta per la Repú-blica per a reformar la legislació agrària, i demostrà com tota la legis-lació agrària i revolucionària promul-gada, la seva aplicació pràctica no havia surtit, del text de la Llei. Els jutges que tenien de fallar les revi-sions, de cap manera, podien anar en contra de la burgesia, que els paga.

Contra aquesta muralla tant re-

Hugenberg

A títol d'informació, extraiem d'un diari burgès unes dades per les quals hom s'adonarà de la potència econòmica concentrada en les mans d'aquest gran bandit reaccionari.

Hugenberg és fill d'un «junker» d'Hannover, del qual hereda la idolatria en el culte al imperi i a les tradicions militars de Prússia.

Ha estat director de Bancs de Posen i Francfort, i conseller de molts altres. Als quaranta anys, (en té seixanta set) presidia la gran fàbrica d'armes Krupp, i era fundador i animador de diverses factories siderúrgiques de l'Oest. Hugenberg és propietari de la Casa Editorial Sckerf, de la que n'és posseïdor del noranta tres per cent de les accions. Aquesta casa edita vintidós periòdics, entre ells el «Berliner Lokal Anzeiger», el «Tag», les revistes setmanals «Montag» i «Woche» (amb un tiratge de 260.000 exemplars), la «Gartenlaub», el «Berliner Nachtausgabe», diari de la nit que publica diverses edicions; la «Revista d'Exportacions i Importacions», que es publica en cinc llenguatges, etc.

Totes aqueixes publicacions serveixen a la propaganda nacionalista.

Si la Sckerf actua a la capital del Reich, la Vera (amb un gran capital gairebé cobert sols per Hugenberg) actua a províncies. Posseïx catorze periòdics a Munich, Stuttgart, Darsstadt, Elberfeld, Magdeburgo, Halle i altres ciutats. Edita ademés, butlletins de propaganda, follets i fulls. Tota la premsa nacionalista, en fi, i la meitat de la independent, estan intervingudes o xuclades per Hugenberg, que és així mateix propietari de la gran Agència de Informacions Telegrafien Union, de Berlin, i de la Societat Publicitària Alba.

La Telegrafien Union regeix altres

sistent, pot atacar-hi solament l'arma dura del Sindicat ben constituït. Una unió ben estructurada de Sindicats, és el carro d'assalt, que pot esclafar tota la muralla en massa.

Parla també del caciquisme rural i de la seva actuació funesta. Al·ludí als fets de Santa Pau; el Sindicat local, tingué de protestar energicament del desahuci que es feia incúament a un company.

Acabà la seva dissertació, donant orientacions per l'organització, estructuració dels sindicats i pel control d'una federació de sindicats, cita les assemblees fetes últimament a Banyoles i a Girona pels sindicats adherents a l'A.S.A.—demostrant que tenien solament aquesta finalitat i assegurant que ho lograrien. Fem la Federació de Sindicats, fem lluita sindical i obtindrem l'emancipació del camperol.

Les primeres disposicions dels camperols olotins, han constituït aconteximents de molta resonància. Augurem pels proletaris del camp garrotxi un gran èxit amb la seva ferma i digníssima empresa. La constitució i estructuració d'una forta federació de sindicats és ja gairebé un fet a Olot. Companys explotats! Amunt! Uniu-vos tots! Visca el Sindicat agrari.

entitats filials, com la Dammert, el Servei Comercial alemany, el Servei Comercial d'Alemanya d'Occident, Westendverlag i els serveis del Consorci Otto Wolff. Té un contracte especial per les notícies de la Associated Press i de la United Press, les dos poderoses agències d'Estats Units, com també amb la Exchange Telegraph.

Sols a Alemanya i països de parla alemanya, sis cents periòdics estan abonats al servei d'informacions de la Telegrafien Union, que compta amb mes de dos mil col·laboradors.

La Societat Ala, gairebé tota de Hugenberg, li assegura la majoria de les accions de les Agències d'anuncis Haassenstein i Voegler, i de la Casa

Daude i Cia. D'elles se'n serveix per exercir coacció damunt dels periòdics, augmentant o restringint els anuncis. Aquesta pressió arriba a l'extranger per mitjà de la Societat Auslande Anzeiger.

És propietari també el ministre de Treball del Gabinet Hitler de la casa de pel·lícules Ufa, que posseïeix deu grans establiments a Berlin, i altres tants a províncies. Proveeix amb la seva producció a dos terços dels cinemes d'Alemanya.

Heu-vos así doncs qui és i què representa aquest home-pop, enemic irreconciliable de les reivindicacions proletàries.

L'Obrer a la U.R.S.S.

Per Sydney Webb (Lord Pasfield) ex-ministre de Colònies anglés en el govern Macdonald.

Entre totes les opinions formulades sobre la Unió Soviètica, les que tracten de la vida de l'obrer són les més contradictòries. Persistint a no examinar més que un aspecte de la qüestió els observadors de diferents tendències polítiques anirem fatalment a conclusions oposades. Caldria comprendre que no és possible aplicar a la U. R. S. S. els nostres mètodes corrents i que és necessari mirar aquest país amb ulls nous.

Les quatre classes de productors

Els treballadors d'ambdós sexes empleats en les diferents branques de producció poden dividir-se a la U. R. S. S. en quatre classes. La primera és formada pels vuit milions (8) de famílies camperoles que continuen una explotació de tipus individual i que disfruten—si és que hom pot expressar-se així parlant d'un «standart» de vida baix—del rendiment total que els produeix la seva terra. Vénen tot seguit les famílies organitzades en granges col·lectives el nombre de les quals és el doble important. Algunes d'aquestes masies són organitzades sobre un sistema netament comunista, però la major part no produeixen d'una manera col·lectiva més que el blat; les verdures, els productes de la llet i l'aviram, queden de propietat privada. Una categoria anàloga comprèn els dos o tres milions d'artisans, que han constituït tallers independents dels quals l'utilatge i les màquines són de propietat col·lectiva i els productes manufacturats són venuts en els magatzems de l'Estat o a les cooperatives, Cal incorporar a aquests, les associacions independents de caçadors, pescadors, etc. I per últim, la categoria més important que augmenta cada dia, i que s'eleva actualment a la quarta part de la població total de la U. R. S. S. és la dels obrers assalariats que treballen en les granges, les mines, les fàbriques, els vaixells, els ferrocarrils, les centrals elèctriques i altres empreses de l'Estat i en les societats cooperatives. És a aquesta darrera categoria —l'única que està sindicada— que consagram a aquestes ratlles.

Dificultat d'una evaluació justa del salari.

Quan s'estudia la situació dels treballadors manuals, dos factors

s'han de tenir en compte: el nivell dels salaris i la situació feta als obrers en la vida social. Diguem tot seguit que es fa difícil de jutjar d'una manera absoluta sobre el primer factor. A la U. R. S. S. els obrers que treballen a les peces guanyen de 50 a 500 rubles per mes, però seria inútil intentar traduir aquesta quantitat en moneda estrangera per fer-se una idea del seu valor d'intercanvi. D'una manera general, és inútil, en efecte, de parlar de salaris-moneda quan no s'està pas ben informat del poder adquisitiu d'aquesta moneda. D'altra part a la U. R. S. S. el preu dels gèneres i el del lloguer, varia en les ciutats segons la categoria del consumidor i la naturalesa del proveïdor.

El lloguer de l'habitació de l'obrer rus està fixat invariablement en un 10% del seu salari. La seva pròpia instrucció com la dels seus fills és gratuïta igualment que les atencions mèdiques per tota la família (àdhuc medicaments, hospitalització, sojorn en les cases de convalescència). Percebeix igualment el salari íntegrament mentre dura la interrupció del seu treball. La dona, quan es tracta d'una obrera de la indústria, percebeix igualment el seu salari complet durant els mesos de repòs precedent i següent al part i reb gratuïtament les atencions que requereix el seu estat. D'altra part les altres branques de les assegurances socials són igualment gratuïtes. Així per seguir la situació pecuniària de l'obrer rus, no podem procedir més que per la comparació.

Es evident que l'obrer rus de 1932 té un «standart» de vida superior al de 1914 i que aquest «standart» va constantment elevant-se. El treballador de la U. R. S. S. no ha pas conegut i atur forçós durant aquests dos darrens anys, i en aquest aspecte, està en un pla de privilegi si el comparem als seus germans d'Anglaterra, d'Amèrica o d'Alemanya.

La missió constructiva del sindicalisme.

Examinem ara la missió de la classe obrera en la vida social i la seva organització.

A qualsevol lloc que es vagi de Rússia, en el carrer, al teatre, en els stadis esportius, una cosa crida l'atenció: l'actitut de l'obrer. Ben vestit, net, fa la impressió d'un home al qual tot allò del seu entorn li pertany i que té consciència d'ésser l'amo....

En cap altre país el sindicalisme no coneix una puixança tan considerable com a la U. R. S. S. Però en la seva estructura no presenta cap mena d'analogia amb el concepte que se'n té a l'estranger. A l'Amèrica i a l'Europa occidental, el sindicat, si no és pas solament un mitjà de revolució obrera, és a lo més un organisme de lluita econòmica continuada contra la força hostil del capitalisme. A la U. R. S. S. on el capitalisme ja no existeix, el sindicat ha esdevingut un organisme d'administració destinat a permetre a totes les empreses de l'aparell productor de participar en la mida volguda, al treball de coordinació de la totalitat.

(Seguirà)

Traduït de la revista de Nova-York, «Current History Review»

Èspurnes

Diumenge passat va tocar per torn anar a Sant Feliu de Llobregat. La premsa burgesa diu que va ésser «una diada memorable».

En efecte, discursos, vermout d'honor, dinar d'honor, etc. De retorn a Barcelona, va anar a la rua i es va divertir d'allò més.

Res, una diada memorable.

Macià, el padri dels treballadors humils, segueix la tradició del bon petit burgès. Es l'«Estevet» d'enguany. Després de treballar tota la setmana, el diumenge surt a fer la berenada a fora. I naturalment, el betes i fils, l'honorable, l'home de la caseta i l'hortet, es diverteix d'allò més.

Els que l'acompanyen es diverteixen i els ciutadans de Catalunya també i vet ací tothom content. El que passa, és, que la Generalitat no és la Puntual, i ell, no és l'«estevet» autèntic precisament

Comité provincial

Hayent d'anar liquidant el dèficit electoral, el Comité encareix als Blocs forans que enviïn tot seguit el que els correspon,

Correu breu

Lòpez Puig.—Fa dies que no sabem res de tu. Què no hi ets?

Gironella.—Insistim. És convenient que rebem el teu original quatre dies abans de sortir el periòdic. Fixa't com repetim els temes.

M. C. P.—Impossible fer-hi anar íntegra la ressenya. Cal ésser breu i concís.

Treballadors d'Alemanya: Estem identificats amb vosaltres. Contra Hitler l'assassí d'obriers revolucionaris! Contra el feixisme internacional!

L'ESPURNA

Qui és l'encarregat de vetllar pel compliment de la llei? Ho diem perquè a la fàbrica d'embutits d'en Baró, de Cerrià de Ter, treballen onze hores.

L'ombra de Casas Viejas

L'obrer de la ciutat i l'obrer del camp són la força motriu de l'història d'Espanya. Des de l'enfonsament de l'imperi colonial fins avui és la classe treballadora la que marxa a la vanguardia. Barcelona 1909, vaga revolucionària del 1917, República. Les urnes no feren altra cosa que plasmar el malestar creixent del proletariat. La República venia imposada per la voluntat revolucionària de les masses.

El 14 d'abril els obrers assaltaven el Govern Civil de Barcelona. Espanya obria les portes i deixava passar a la classe treballadora. El rei, Cambó, els grans propietaris de terres i els grans industrials fugien com rates espavordides. El poble es creia lliure i manifestava espontàneament la seva alegria.

Han passat dos anys. Dos anys d'experiències tràgiques. Pasajes, Dos Hermanas, Zurita Oviedo, Sevilla, Casas Viejas. Els terrossos i els adoquins estan tenyits de sang. Les presons de tots els pobles i de totes les ciutats estan curulles de treballadors. Gran nombre de sindicats tenen les portes sellades. Milers de sense feina han tingut de vendre la màquina de cosir i els mobles i les mantes. Per tot arreu hi ha misèria. Hi ha fam.

El Govern Azaña-Largo Caballero ha procurat deturar l'impuls de les masses treballadores.

Va prometre una Reforma Agrària que és un insult. Va fer la farsa de l'expulsió dels jesuïtes i aquests continuen ensenyant i defensant llurs negocis. No han fet més que treure la sotana. Va prometre treball i cada dia augmenta l'exèrcit dels sense feina. El Govern Azaña-Largo Caballero ha volgut deturar la revolució popular. Mentrestant les dretes s'organitzaven.

Ha tornat Cambó, han tornat els nobles i els rics, han tornat les pessetes. I es van agrupant de dia en dia. Nosaltres hem anat seguint el reagrupament de les forces reaccionàries. Han sortit periòdics clericals i monàrquics que actualment fan una gran campanya contra la República. «La Nación», «A. B. C.» i «El Debate» són el nucli coordinador. Fins avui s'acontentaven en demanar repressió contra el moviment obrer. Avui ja no en tenen prou. Avui demanen el poder per boca de Lerroux.

La interpel·lació dels fets de Casas Viejas té aquesta finalitat. A Casas Viejas varen ésser fusellats 14 camperols. Fusellats a sang freda pels Guàrdies d'assalt. Arrencats de llurs cases—algun, malalt al llit—i assassinats darrera el corral de la barraca fumejant del *Seisdedos*. Ningú dubta de la realitat del crim. El mateix Azaña no ha pogut amagar-ho ni negar-ho. I això ha estat portat al Parlament de Madrid.

Lerroux, el centre de les forces reaccionàries, ha llençat els cadàvers

sanguinolents en ple rostre de Govern. No per exigir justícia contra els assassins. Unicament per enfonsar al Govern. Per provocar la crisi. Mentre Lerroux esvalotava al Parlament, els periòdics monàrquics i clericals ho feien al carrer. Azaña no pot contenir ja els camperols d'Extremadura i Andalusia que assalten les terres ni el malestar dels obrers que treballen ni dels obrers parats. I els grans propietaris i els grans fabricants volen que Lerroux imposi un Govern de força.

Nosaltres diem a tots els treballadors: alerta! Els morts de Casas Vie-

Macià "bon home" per decret

Tard o d'hora, arriba un dia en què els partits que l'esquerrisme burgès ha bastit damunt d'una base popular, s'esfondren a conseqüència d'un desplaçament de terres. És natural, doncs, que els novells partits de la petita burgesia cerquin la forma de salvar aquells esculls que en el moment menys pensat els poden fer naufragar.

En aquestes latituds, però, és feina malaguanyada d'intentar assegurar-se el suport del proletariat pel sosteniment de l'edifici de la burgesia. Els obrers i els pagesos pobres, cada dia més formats per una consciència de classe, cada dia més identificats en la lluita revolucionària de la classe explotada contra tota la fauna explotadora, s'allunyen de les fugaces il·lusions democràtico-burgeses i s'integren als rengles de la revolució.

L'Esquerra catalana, en presència de la inevitable devallada de la seva organització, s'esforça en apuntalar les parets.

L'editorialista de la «Publi» del dia 19 del mes passat, deia que si Ignasi Iglesias fos viu, podria ocupar perfectament el lloc de Macià. «El nostre respecte al President de la Generalitat no va tant a la persona com a la massa del poble que n'ha fet el símbol d'un sentiment» — deia l'articulista.

Naturalment. Sap Hurtado que el gros de les forces ocasionals de l'Esquerra, en un desplaçament que fatalment s'ha de produir, no seran pas atretes per l'intellectualisme d'Acció Catalana, posem per cas.

Tal desplaçament serà el resultat de la comprovació, per part d'un sector d'explotats adès enlluernats pel revolucionisme de «tot a O'95», que els antagonismes de classes són, en efecte, irreconciliables; que el proletariat ha de militar en el seu partit revolucionari; que el capitalisme, per raó de la seva pròpia existència, té una cura imponderable a cultivar els partits de l'esquerrisme burgès, per quant són, tanmateix, rodes imprescindibles del seu engranatge.

jas pertanyen únicament a la classe treballadora. Nosaltres els venjarem.

Azaña desfà el moviment obrer i fomenta l'agrupament de les dretes. Però no pujaran. Tots units contra Lerroux i per imposar un Govern Obrer i Camperol amb el següent programa:

Tribunal revolucionari que jutgi els fets de Casas Viejas, Arnedo, Zurita...

Repatriament immediat de terres. Subsidi als obrers parats a càrrec dels Ajuntaments, del Govern i de la Generalitat.

Enfonsament del poder econòmic de l'Església.

GIRONELLA

Políticament Macià és reaccionari. Ho hem dit diferents vegades. Però el Macià dels dies de festa no és pas el polític. Si és precís, es fa rodolar unes quantes llàgrimes de glicerina cara avall i encara «emociona el poble».

I aquest macianisme és el que l'Esquerra tracta de conservar amb el projecte d'Estatut interior. Macià, President de la Generalitat, governarà. Governar, en règim burgès, vol dir—sobretot en un temps en el qual la lluita de classes està en la seva fase definitiva—actuar contra les organitzacions polítiques i sindicals del proletariat revolucionari. Però, carregant el mort de la responsabilitat a un altre, «la comarca» es fa la il·lusió de conservar el recinte sagrat del fetitxe, del Macià dels dies de festa.

La maniobra, però, és burda. Vulguis o no, el responsable d'una política contra els obrers i contra la pagesia pobra i de les derivacions de la lluita del Govern contra el proletariat organitzat, és tot un partit amb tots els seus homes, sense distinció de jerarquies; des del califa fins a l'últim eunuc.

Avui certa mena d'equilibris són ridículs.

Només hi han dos camins. O amb la revolució o contra la revolució.

INDIGETA

Comité Provincial

SECRETARIAT ADMINISTRATIU

DONATIUS PER LES ELECCIONS

SUMA ANTERIOR, 165'10 ptes.

Joan Parera, 0'25; F. Berga 1'20; Miguel Serra, 1; Francesc Regincós, 1; Domènec Valera, 2; Julià Lòpez Larzè, 4; Francesc Barrera, 0'40; Pere Martí, 2; Jaume Soler, 10; Sitjes, 0'20; J. Recasens, 1; Jaume Oliveras, 1; Grajarindo, 1; Z. Giné, 1; Enric Gubert, 1; J. Parera, 0'25; Zayuelas, 0'60; Lluís Cassà, 2; Ramon Ametller, 2; Un pioner, 0'15; Lluís Matabosc, 1; Jaume Subirós, 2; Joan Parera, 0'25; Pere Boadas, 1; Jaume Soler, 7'50; Ciset, 5; J. Parera, 1. = TOTAL, 214'90 ptes.

La Batalla, diari

Ha començat la gran ofensiva per portar a cap la empresa capdal de la nostra actuació.

El nostre partit ha arribat a un grau tal de formació, que moriria d'asfíxia, si no poguéssim sortir guanyadors. Necessitem fer *La Batalla* diari. El radi d'acció del nostre moviment ho exigeix. La revolució també. Els obrers que amb la F. C. I. i el B. O. C. ja tenen el seu partit han de tenir així mateix el seu diari. Aquest serà *La Batalla*. Cal però un esforç. Tenim ja les fulles de subscripció. Tots els militans han de fer-se càrrec d'una i omplir-la. Han de fer que hi contribueixin tots els treballadors. El crit de *La Batalla* diari s'ha sentit per tots els tallers i fàbriques de Girona de Catalunya i d'Espanya. La Comissió té en projecte altres iniciatives que anirà posant en pràctica. Cal doncs movilitzar tot l'entusiasme, per crear un estat d'ànim, que critallitzarà amb la sortida de *La Batalla* diari el dia 2 d'abril.

Camarades! Simpatitzants! Tots a la feina! Per *La Batalla* diari! Pel nostre triomf!

DONATIUS PER "L'ESPURNA"

SUMA ANTERIOR, 115 ptes.

OLOT

LLISTA N.º 10.— Josep Teixidó, 1; Angel Blanc, 2; F. Poyo, 0'50; Josep Estragués, 0'50; Ernest Serra, 0'50; Josep Puigbó, 0'50; Manel Prat, 1; Anton Casadellà, 1; Marian Sanchez, 0'50; Salvador Sala, 0'50; Pelegrí Serrat, 0'50; Llorenç Sala, 1; Josep Vila, 1; Gabriel Pijiula, 1; Enric Vilarrera, 0'25; Francesc Pagès, 0'50; M. S., 0'50; J. Bassols, 0'50; J. Canals, 0'50; Angel Padrosa, 0'55; Salvador Sala, 1; Marcel·lí Masferrer, 2; Salvador Ventola, 1; Ramon Capdevila, 1; Ramdés, 0'30; Maria Falguera, 0'50. = TOTAL, 20'60 ptes.

GIRONA

LLISTA n.º 11.— Un simpatitzant, 0'30; Camarada, 1; S. J., 2; J. E., 10; Un comunista, 2; Un marxista, 0'20; Un bolxevic, 1; Un socialista, 0'50; X., 0'20. = TOTAL, 17'20 ptes.

OLOT

LLISTA N.º 12.— Teresa Pujiula, 0'50; Joan Batlle, 1'05; Marian Sanchez, 1; L. S., 0'35; Un simpatitzant, 0'20; Narcís Toma, 1; Josep Puigbó, 0'50; Un pioner, 0'25; Rimbau, 0'35; Francesc Poyo, 0'35; Ventallà, 0'50; Josep Asperó, 1; Angel Blanc, 0'50; J. P. C., 0'50; Bassols, 0'50; E. V., 0'25; Padrosa, 0'50; Masferrer, 0'50; Vila, 0'75; Estrac, 0'30. = TOTAL, 10'80 ptes.

TOTAL GENERAL, 163'60 ptes.

Lapsus d'impremta

Per error involuntari del Caixista, en el darrer número, apareixia del company M. P. el donatiu de 0'50, en lloc de 50 ptes.; i el company Jaume Soler, 50 ptes. en lloc de 48 ptes.

Imp. Salomó Marquès — Girona